

Vyvěšeno dne: 24. 4. 2024

Svěšeno dne: 9. 5. 2024

33 Cdo 1815/2023-190

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Pavla Horňáka a soudců JUDr. Václava Dudy a JUDr. Pavla Krbka ve věci žalobkyně [REDACTED], bytem [REDACTED], zastoupené [REDACTED], proti žalovanému [REDACTED], bytem [REDACTED], zastoupenému [REDACTED] o zaplacení 1 000 000 Kč s příslušenstvím, vedené u Okresního soudu Plzeň-sever pod sp. zn. 7 C 333/2020, o dovolání žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 1. 2. 2023, č. j. 61 Co 3/2023-133, takto:

Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 1. 2. 2023, č. j. 61 Co 3/2023-133, a rozsudek Okresního soudu Plzeň-sever ze dne 13. 7. 2022, č. j. 7 C 333/2020-83, **se ruší** a věc **se vrací** Okresnímu soudu Plzeň-sever k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Okresní soud Plzeň-sever (soud prvního stupně) rozsudkem ze dne 13. 7. 2022, č. j. 7 C 333/2020-83, zamítl žalobu, kterou se žalobkyně po žalovaném domáhala zaplacení částky 1 000 000 Kč (výrok I.), vzájemný návrh žalovaného o zaplacení částky 1 000 000 Kč zamítl (výrok II.) a rozhodl o nákladech řízení (výroky III. a IV.).

Krajský soud v Plzni (odvolací soud) rozsudkem ze dne 1. 2. 2023, č. j. 61 Co 3/2023-133, zastavil řízení o odvolání žalovaného proti výroku II rozsudku soudu prvního stupně (v důsledku zpětvzetí odvolání), rozsudek soudu prvního stupně ve výrocích I, III a IV potvrdil a rozhodl o nákladech odvolacího řízení.

Odvolací soud vyšel ze zjištění soudu prvního stupně, že soud účastníkům v řízení o vypořádání jejich zaniklého společného jmění manželů (vedeném u Okresního soudu Plzeň-sever pod sp. zn. 4 C 261/2019) nařídil setkání se zapsaným mediátorem. Účastníci

a mediátorka dne 2. 6. 2020 uzavřeli smlouvu o provedení mediace, v níž si dohodli, že veškeré informace sdělené nebo zpřístupněné v průběhu mediace, nebo v přímé souvislosti s ní, se považují za důvěrné; zároveň se účastníci zavázali, že zajistí důvěrnost informací poskytnutých ostatními účastníky tak, že takové informace ani jejich část nezveřejní, nepředají nebo nezpřístupní třetím osobám, ani neumožní třetím osobám je získat jiným způsobem, a že využijí předané informace či jejich část pouze a jen za účelem jednání v rámci mediace. Závazek zachování (dodržení) důvěrnosti informací strany smlouvy zajistily smluvní pokutou ve výši 1 000 000 Kč. Tehdejší zástupkyně žalovaného (advokátka ██████████ ██████████ v řízení o vypořádání zaniklého společného jmění manželů vyhotovila a dne 5. 8. 2020 zaslala Okresnímu soudu Plzeň - sever sdělení obsahující informace o průběhu mediace (dále též „sdělení soudu ze dne 5. 8. 2020“) s potvrzením mediátorky o tom, že účastníci uloženou povinnost setkat se s mediátorem splnili [ve smyslu § 8 odst. 1 písm. f) zákona č. 202/2012 Sb. o mediaci a o změně některých zákonů (zákon o mediaci)]. V potvrzení je uvedeno, že 2. 6. 2020 proběhlo soudem nařízené první setkání stran konfliktu (účastníků) s mediátorem, obě strany splnily svoji povinnost setkat se s mediátorem, mediace byla zahájena, ale k dohodě nedošlo.

Odvolací soud dospěl k závěru, že strany platně sjednaly smluvní pokutu pro případ porušení povinnosti mlčenlivosti některého z účastníků mediace, a že smluvní pokuta náleží tomu účastníku mediace (druhé smluvní straně), který si zveřejnění či šíření informace nepřeje a jemuž je na újmu. Souhlasil se soudem prvního stupně, že sdělení soudu ze dne 5. 8. 2020 neobsahuje informace takového charakteru, jaké mají na mysli ujednání uzavřené mediační smlouvy; obsahuje pouze sdělení účastníka soudního řízení vůči soudu o skončení mediace a sdělení jeho názoru na to, kdo z účastníků zavinil, že k dohodě (jejíž údajně navržená znění jsou ve sdělení jen naznačena) nedošlo. Stejnou možnost a právo sdělit soudu svůj subjektivní názor na průběh mediace, má - podle odvolacího soudu - i žalobkyně, a to včetně toho, zda a jak se o výsledku vyjádřila mediátorka. I s přihlédnutím k tvrzení žalobkyně, že informace uvedené ve sdělení soudu ze dne 5. 8. 2020 byly hrubě zkreslené, nepravdivé, s cílem poškodit její reputaci v soudním řízení, nemohla vzniknout povinnost k zaplacení smluvní pokuty. Odvolací soud zdůraznil, že žalovaný po neúspěšné mediaci prostřednictvím sdělení soudu ze dne 5. 8. 2020 realizoval svá procesní práva účastníka (vyjádřit se ve věci), soudci a soudní osoby mají povinnost zachovávat mlčenlivost, takže tím spíše podle odvolacího soudu nemůže být dotyčné sdělení soudu považováno za šíření informací. Podle odvolacího soudu dotyčné sdělení soudu ze dne 5. 8. 2020 nepřekračuje procesní práva účastníků soudního řízení ani obecně přijímané morální principy a sleduje zákonem dovolený účel.

Proti rozsudku odvolacího soudu podala žalobkyně dovolání, jehož přípustnost spatřuje ve vyřešení následujících otázek, které – dle jejího přesvědčení – v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyly vyřešeny:

1) *„zda je smluvní volnost stran při sjednání povinnosti mlčenlivosti v rámci dohody o mediaci omezena (limitována) jinak než korektivem kogentních právních norem, ochranou veřejného pořádku a dobrých mravů, a pokud ano, jaký je právní základ a obsah takového omezení“*. Nesouhlasí se závěrem odvolacího soudu, že sdělením soudu ze dne 5. 8. 2020 nemohla být porušena povinnost mlčenlivosti sjednaná ve smlouvě o mediaci. Ve sdělení byly uvedeny nejen tvrzené okolnosti zastavení mediace, *„různá osočování žalobkyně z chování v rámci mediace a údajné názory a hodnocení chování žalobkyně ze strany mediátorky, ale především dosti konkrétní parametry návrhů na vyrovnání“* ze strany žalovaného i žalobkyně. Z „prostého“ gramatického výkladu čl. 6.1 a 6.2 smlouvy *„je nepochybné“*, že žalovaný sdělením soudu porušil sjednanou povinnost mlčenlivosti. Odvolací soud

„*vlastně říká*“, že smluvní strany smluvní volnost při vytváření obsahu povinnosti mlčenlivosti v rámci mediační dohody v plném rozsahu nemají, když si ji nemohou sjednat ohledně jakýchkoliv informací o obsahu a průběhu mediace; minimálně v tom rozsahu, aby zapovídala zpřístupnění takových informací soudu. Odvolací soud tedy omezil smluvní volnost stran při sjednávání povinnosti mlčenlivosti nad zákonné limity, neboť takové omezení neplyne z žádné kogentní právní normy či korektivu ochrany dobrých mravů a veřejného pořádku (což konečně odvolací soud ani netvrdí),

2) „*zda se zákaz sdělování důvěrných informací (povinnost mlčenlivosti) může vztahovat i na soud, který setkání s mediátorem nařídil*“. S poukazem na odbornou literaturu namítá, že za třetí osobu, vůči níž je nutné povinnost mlčenlivosti zachovat, je třeba považovat i soud. Soud autoritativně nařizuje toliko úvodní setkání s mediátorem, nikoliv mediační jednání jako takové, natož uzavření mediační dohody. Z toho, že se strany rozhodly dobrovolně v mediaci pokračovat, „*nelze tedy dovozovat jakékoliv privilegované postavení soudu*“ ve vztahu k obsahu smlouvy a konkrétnímu obsahu mediačního jednání, o což se odvolací soud (pod bodem 10 jeho rozhodnutí) „*podle všeho snaží*“,

3) „*zda procesní právo vyjádřit se ve věci prolamuje platně v mediační dohodě sjednanou povinnost mlčenlivosti, a pokud ano, v jakém rozsahu*“. Namítá, že žalovaný se neomezil toliko na sdělení výsledku mediace, ale sdělil soudu další informace, které nebyly „*absolutně potřebné*“ pro uplatnění jeho procesního práva sdělit soudu výsledek mediace a požádat o pokračování v soudním řízení. Žalovaný se měl ve sdělení soudu omezit na jeho první větu a „*odpustit si*“ celý jeho zbytek; tak by „*skutečně nezávadně*“ realizoval své právo se ve věci vyjádřit,

4) „*zda je porušením povinnosti mlčenlivosti sjednané v mediační dohodě sdělení zkreslených či nepravdivých informací třetí osobě*“. Odvolacímu soudu vytýká, že jeho právní názor „*de facto nahrává*“ absolutní nepostižitelnosti šíření lží o průběhu a obsahu mediace, a to jak v rámci smluvní, tak i jiné občanskoprávní odpovědnosti. V případě institutů uplatňovaných v občanskoprávním sporném řízení je přitom dopředu vyloučeno, aby žalobkyně unesla důkazní břemeno, neboť její tvrzení bude stát proti tvrzení žalovaného a na mediátorku se bude vztahovat zákonná povinnost mlčenlivosti. V projednávané věci je třeba zohlednit i úmysl žalovaného a smysl povinnosti mlčenlivosti v případě mediace. Žalovaný se „*prostřednictvím ať už nepravdivých či zkreslených informací sdělených protiprávně soudu pokoušel manipulativně vykreslit žalobkyni v očích soudu jako osobu konfliktní, nespolutracující, účelově mařící mediaci či dokonce pokoušející se o podvodné jednání*“. Pokud by zveřejnění zkreslených či nepravdivých informací o průběhu či obsahu mediace nespadlo do rozsahu sjednané povinnosti mlčenlivosti sankcionované smluvní pokutou, mohla by porušující strana bez hrozby jakéhokoliv postihu soudu lhát, nicméně kdyby uvedla pravdivou informaci důležitou pro soudní řízení, vystavovala by se hrozbě sankce v podobě smluvní pokuty.

Konečně dovolatelka namítá, že pokud by názor odvolacího soudu byl aprobován, „*vážně by to ohrozilo smysl celého*“ institutu mediace. Vždyť jedním z jeho principů je dát stranám možnost (za účelem urovnání sporu) dosáhnout dohody, avšak s tím komfortem, že nedojde-li k ní, soudní řízení bude pokračovat, aniž by se pozice stran v něm zhoršila.

Žalovaný navrhl, aby Nejvyšší soud dovolání odmítl, popř. zamítl.

Nejvyšší soud věc projednal podle zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“).

Podle § 237 o. s. ř. platí, že není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

Podle § 241a odst. 1 věty první o. s. ř. lze dovolání podat pouze z důvodu, že rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci.

Nesprávným právním posouzením je omyl soudu při aplikaci práva na zjištěný skutkový stav. O mylnou aplikaci se jedná nejen tehdy, jestliže soud použil jiný právní předpis, než který měl správně použít, nebo aplikoval sice správný právní předpis, ale nesprávně jej vyložil, popř. jestliže ze skutkových zjištění vyvodil nesprávné právní závěry, ale i tehdy, je-li jeho právní posouzení neúplné (při formulaci právních závěrů nezohlednil všechny relevantní skutečnosti, které po zhodnocení důkazů měl k dispozici).

Jak vyplývá z obsahu dovolání a z formulace předložených otázek, dovolatelka zpochybňuje správnost právního závěru odvolacího soudu, že sdělení soudu ze dne 5. 8. 2020 neobsahuje informace, jež podle uzavřené mediační dohody podléhaly mlčenlivosti.

Nejvyšší soud shledal dovolání přípustným, neboť rozsudek odvolacího soudu závisí na výkladu citovaných ujednání dohody a na vyřešení s tím související otázky, zda žalovaný sdělením soudu ze dne 5. 8. 2020 porušil sjednanou povinnost ochrany důvěrnosti informací (povinnost mlčenlivosti). Podle názoru odvolacího soudu odvolací soud citovaná smluvní ujednání a obsah dotyčného sdělení vyložil v rozporu s pravidly pro výklad právních jednání, v důsledku čehož je právní posouzení zmíněné otázky nesprávné.

V usnesení ze dne 23. 4. 2019, sp. zn. 32 Cdo 594/2019, uveřejněném ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu pod č. 2/2020, Nejvyšší soud vyložil, že mediace představuje jeden z alternativních způsobů řešení sporů, jehož výsledek je pro strany nezávazný (závazným výsledkem se však může stát smlouva, resp. dohoda reflektující výsledky jednání). Podstatou této varianty řešení sporů je, že se strany dohodnou na třetí nezávislé osobě, která má za úkol usnadňovat komunikaci mezi stranami a napomáhat tak smírnému vyřešení sporu. Mediátor jako nezávislá a na sporu nezainteresovaná osoba pomáhá účastníkům rozpoznat jejich skutečné zájmy a vede je k hledání kompromisních a reálných řešení; velký přínos této metody je především ve zprostředkování komunikace mezi stranami, které spolu povětšinou již rozumně nejednají.

V rozsudku ze dne 31. 10. 2017, sp. zn. 29 Cdo 61/2017, uveřejněném ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu pod č. 4/2019, Nejvyšší soud připomněl, že výkladu podléhá zásadně každé právní jednání bez ohledu na to, zda se navenek jeví jako jednoznačné (jasné). Uvedl, že „ustanovení § 555 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „o. z.“), formuluje východisko výkladu jakéhokoliv právního jednání; podstatný je jeho obsah, nikoliv např. jeho označení či pojmenování.“ „Základní (prvotní) pravidlo výkladu adresovaných právních jednání formuluje ustanovení § 556 odst. 1 věta první o. z. Soud nejprve zkoumá (zjišťuje), jaká byla skutečná vůle (úmysl) jednajícího, a to při zohlednění všech v úvahu přicházejících (zjištěných) okolností. Skutečnou vůli (úmysl) jednajícího je přitom třeba posuzovat k okamžiku, kdy projev vůle učinil (kdy se stal perfektním). Ochrana dobré víry adresáta právního jednání pak vyžaduje (a § 556 odst. 1 věta první o. z. tak normuje výslovně), aby soud právní jednání vyložil jen podle takového úmyslu jednajícího, který byl anebo musel být adresátovi znám. Při zjišťování úmyslu jednajícího tudíž soud přihlíží toliko k těm okolnostem, které mohl vnímat i adresát právního jednání.

Jinými slovy, pro výklad právního jednání je určující skutečná vůle (úmysl) jednajícího (která byla anebo musela být známa adresátovi), již je třeba upřednostnit před jejím vnějším projevem (např. objektivním významem užitých slov). Teprve tehdy, nelze-li zjistit skutečnou vůli (úmysl) jednajícího, postupuje soud podle pravidla vyjádřeného v § 556 odst. 1 větě druhé o. z. Ustanovení § 556 odst. 2 o. z. pak uvádí demonstrativní výčet okolností, k nimž soud při výkladu právního jednání přihlíží. Řečené platí jak pro vícestranná, tak i pro jednostranná adresovaná právní jednání.“

Základním hlediskem pro výklad právního jednání je tedy (podle právní úpravy účinné od 1. 1. 2014) úmysl jednajícího (popřípadě – u vícestranných právních jednání – společný úmysl jednajících stran), byl-li takový úmysl druhé straně znám, anebo musela-li o něm vědět. Při zjišťování tohoto úmyslu je třeba vycházet z hledisek uvedených v ustanovení § 556 odst. 2 o. z. a přihlídnout též k praxi zavedené mezi stranami v právním styku, k tomu, co právnímu jednání předcházelo, i k tomu, jak strany následně daly najevo, jaký obsah a význam právnímu jednání přiřkládají. Teprve v případě, že ani za použití uvedených výkladových pravidel nelze zjistit úmysl jednajícího, se uplatní objektivní metoda interpretace a projevu vůle se přisuzuje význam, jaký by mu zpravidla přiřkládala osoba v postavení toho, jemuž je projev vůle určen (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 6. 2019, sp. zn. 23 Cdo 3359/2018).

Byl-li při výslovném projevu vůle použit výraz, který sám o sobě připouští různý výklad, a nepodaří-li se výše uvedeným postupem vyjasnit projev vůle, měl by se podle ustanovení § 557 o. z. vyložit „k tíži toho, kdo výrazu použil jako první“. Výklad projevu vůle může směřovat jen k objasnění jeho obsahu, tedy ke zjištění toho, co bylo skutečně projevováno. Pomocí výkladu projevu vůle nelze „nahrazovat“ nebo „doplňovat“ vůli, kterou subjekt občanskoprávního vztahu neměl nebo kterou sice měl, ale neprojevil ji. Výkladem projevu vůle není dovoleno ani měnit smysl jinak jasného právního jednání (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 4. 2017, sp. zn. 21 Cdo 5281/2016).

V projednávaném případě žalobkyně a žalovaný uzavřeli se zapsanou mediátorkou smlouvu o provedení mediace. Zde je vhodné poznamenat, že žalobkyně a žalovaný jsou ve smlouvě označeni jako strany konfliktu (zkráceně „strany“), žalobkyně, žalovaný a zapsaná mediátorka (zkráceně „mediátor“) jsou současně ve smlouvě označeni jako „účastníci“. V článku 6. smlouvy (nadepsaném „*Důvěrnost informací*“) ujednali následující: „*Účastníci se dohodli, že veškeré informace sdělené nebo zpřístupněné v průběhu mediace, nebo v přímé souvislosti s ní, se považují za důvěrné (dále jen „informace“)*“ (čl. 6.1.). „*Účastníci se zavazují, že zajistí důvěrnost informací poskytnutých ostatními účastníky tak, že takové obdržené informace ani jejich část nezveřejní, nepředají nebo nepřístupní třetím osobám, ani neumožní třetím osobám získat takové informace jiným způsobem, a že využijí předané informace, či jejich část, pouze a jen za účelem jednání v rámci mediace*“ (čl. 6.2.). „*Závazek zachování důvěrnosti informací trvá po celou existenci příslušné informace a jeho dodržení je zajištěno smluvní pokutou ve výši 1 000 000 Kč splatnou do 15 dnů od porušení této povinnosti, resp. od okamžiku, kdy se o jeho porušení druhá strana dozvěděla*“ (čl. 6.3.).

Ve sdělení žalovaného ze dne 5. 8. 2020 Okresnímu soudu Plzeň-sever ve věci sp. zn. 4 C 261/2019 (formou e-mailové zprávy prostřednictvím jeho tehdejší zástupkyně) je uvedeno následující: „*V příloze zasilám zprávu mediátorky o ukončení mediace na návrh žalobkyně, která v ní nechce pokračovat. Není pravda, že by žalovaný nedal konstruktivní návrh na uzavření dohody, vypracoval 3 různé varianty. Žalobkyni vyšel vstříc v tom, že chtěla vyplatit ihned, proto jí byly nabídnuty z podílu žalovaného další pozemky k vyrovnání jejího podílu v zaniklém SJM. Stejně jako v minulosti, když už hrozilo uzavření dohody, žalobkyně tuto dohodu opět zmařila zrušením mediace a vymyšlením důvodů, proč se jí nemůže účastnit. Mediátorka sama označila důvody pro ukončení mediace ze strany žalobkyně za nerelevantní.*

Kdyby si návrhy žalovaného pořádně přečetla, mohla si jednu z nabízených variant vybrat a její požadavky by byly uspokojeny. Nelze však akceptovat tak obrovský rozdíl ve výměře rozdělených pozemků, který navrhovala žalobkyně. Některé pozemky v intravilánu a pozemky přiléhající k budovám navržené do vlastnictví žalovaného zařadila žalobkyně do vypořádání duplicitně, i když už byly součástí finančního vyrovnání a dostala by je zaplacený dvakrát.

Dovolací soud souhlasí s odvolacím soudem v tom, že dotyčné ujednání o smluvní pokutě je platné a že výrazem „*třetí osoba*“ užitým v čl. 6.2. smlouvy účastníci mínili i soud. To ostatně vyplývá i z e-mailu zasláného mediátorkou žalovanému dne 22. 10. 2020 (č. 1. 55 spisu), v němž (mimo jiné) uvedla následující: „*Povinnost mlčenlivost je každopádně vysvětlena ve smlouvě o provedení mediace, rovněž okruh osob, které ji podepsaly. Vše jsme si vysvětlili a odsouhlasili též ústně i s Vaší advokátkou. (...) Okruh mlčenlivosti ve smlouvě o provedení mediace je širší než v zákoně a chrání obě strany před zveřejněním informací i u soudu*“, což navíc v průběhu řízení žádný z účastníků nezpochybnil.

Obsah sdělení soudu ze dne 5. 8. 2020 odvolací soud vyhodnotil tak, že „neobsahuje informace takového charakteru, jaké mají na zřeteli citovaná smluvní ujednání“. Takový závěr dovolací soud nesdílí, neboť neodpovídá učiněným zjištěním vzešlým z provedeného dokazování – zejména z citovaných ujednání čl. 6 a z obsahu sdělení.

Sdělení soudu ze dne 5. 8. 2020, jak vyplývá i ze zjištění odvolacího soudu, obsahuje – kromě sdělení výsledku mediace – informace o jeho průběhu, o podaných návrzích variant na uzavření dohody a o tom, jaký postoj v průběhu mediace zaujala žalobkyně. Se zřetelem k ujednání čl. 6 dohody, podle něhož jsou důvěrné veškeré informace sdělené nebo zpřístupněné v průběhu mediace, nebo v přímé souvislosti s ní, přičemž se účastníci zavázali, že zajistí důvěrnost informací poskytnutých ostatními účastníky tak, že takové obdržené informace ani jejich část nezveřejní, nepředají nebo nezpřístupní třetím osobám, ani neumožní třetím osobám získat takové informace jiným způsobem, a že využijí předané informace, či jejich část, pouze a jen za účelem jednání v rámci mediace, přičemž závazek zachování důvěrnosti informací trvá po celou existenci příslušné informace, nelze aprobovat závěr odvolacího soudu, že informace uváděné ve sdělení soudu ze dne 5. 8. 2020 povinnosti mlčenlivosti nepodléhají.

Úvahu odvolacího soudu, který obsah sdělení vyhodnotil jako pouhé sdělení jeho subjektivního názoru coby účastníka řízení, jež nemůže být považováno za šíření informací ve výše uvedeném smyslu, nelze považovat za správnou, neboť nekoreluje s tím, co si strany v dohodě sjednaly. Jistě nelze bez dalšího omezit právo účastníka soudního řízení vyjádřit se, je však třeba respektovat smluvní autonomii stran a to, že účastníci byli srozuměni s tím, že zajistí důvěrnost (veškerých) informací o průběhu mediace, a že onou „*třetí stranou*“ se v daném případě rozumí i soud. Dotyčná zpráva přitom kromě sdělení **výsledku** mediace obsahuje i informace o jeho průběhu - zejména se jedná o konkrétní návrhy na vypořádání zaniklého společného jmění manželů učiněné žalovaným během mediace a reakce žalobkyně na ně (přijetí či nepřijetí návrhu, popř. návrhy změn v nich) včetně subjektivního hodnocení reakcí žalobkyně žalovaným (např. „*Kdyby si návrhy žalovaného pořádně přečetla, mohla si jednu z nabízených variant vybrat a její požadavky by byly uspokojeny*“.) a návrhy na vypořádání zaniklého společného jmění manželů učiněné žalobkyní během mediace. Strany přitom ve smlouvě o provedení mediace sjednaly důvěrnost **veškerých informací sdělených nebo zpřístupněných v průběhu mediace, nebo v přímé souvislosti s ní**, přičemž se zavázali zajistit **důvěrnost** informací poskytnutých ostatními účastníky **tak**, že takové obdržené informace ani jejich část nezveřejní, nepředají nebo nezpřístupní třetím osobám, ani neumožní třetím osobám získat takové informace jiným způsobem, a že využijí předané informace, či jejich část, pouze a jen za účelem jednání v rámci mediace. Závěr

nalézacích soudů, že sdělení soudu ze dne 5. 8. 2020 informace podléhající důvěrnosti neobsahuje, proto není správný.

Protože je rozhodnutí odvolacího soudu z výše uvedených důvodů nesprávné, dovolací soud rozhodnutí odvolacího soudu zrušil. Protože důvody pro zrušení rozhodnutí odvolacího soudu platí také na rozhodnutí soudu prvního stupně, zrušil dovolací soud i je a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení (§ 243c odst. 2 o. s. ř.).

Právní názor dovolacího soudu je závazný (§ 243g odst. 1 věta první o. s. ř.).

O náhradě nákladů řízení včetně nákladů dovolacího řízení soud rozhodne v konečném rozhodnutí (§ 243g odst. 1 ve spojení s § 151 o. s. ř.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí není přípustný opravný prostředek.

V Brně dne 16. 4. 2024

L. S.

JUDr. Pavel Horňák v. r.
předseda senátu